

Тетяна В. Воронько-Невіднича, Андрій О. Тютченко, Олена М. Буслова

МОДЕЛЮВАННЯ ІНТЕГРАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ СТРАТЕГІЧНОЇ ГНУЧКОСТІ ЯК ЕЛЕМЕНТУ СИНЕРГЕТИЧНОГО МЕХАНІЗМУ КРЕАТИВІЗАЦІЇ ПРОЄКТНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ТА АДАПТИВНОГО СТРАТЕГУВАННЯ

У статті досліджено теоретичні та прикладні аспекти інтеграції стратегічного управління та проєктного менеджменту як синергетичної системи підвищення адаптивності підприємств. Стаття досліджує теоретичні та прикладні аспекти інтеграції стратегічного управління і управління проєктами як синергетичної системи, спрямованої на підвищення адаптивності та стійкості підприємства в умовах турбулентності середовища. Дослідження ґрунтується на сучасній теорії менеджменту та синтезує класичні й новітні підходи до стратегічного планування, управління проєктами та організаційної адаптації.

Особливу увагу приділено ролі управління портфелем проєктів (PPM), яке обґрунтовується як центральний координаційний механізм, що забезпечує трансформацію абстрактних стратегічних цілей у структуровану та узгоджену систему взаємопов'язаних проєктів і програм. У межах цього підходу PPM виконує критично важливу функцію узгодження стратегічних пріоритетів із розподілом ресурсів, управлінням ризиками та оцінюванням результативності, забезпечуючи послідовну реалізацію стратегії на різних рівнях організації.

Концепція стратегічної гнучкості розглядається як багатовимірною організаційна здатність, що відображає спроможність підприємства швидко переорієнтовувати ресурсну базу, переосмислювати пріоритети та коригувати стратегічні траєкторії у відповідь на зміни зовнішнього середовища, зокрема ринкову волатильність, технологічні зрушення та геополітичну невизначеність. Стратегічна гнучкість інтерпретується не лише як реактивна здатність, але й як проактивний механізм виявлення можливостей і створення цінності.

Запропоновано матричну модель інтеграції стратегічного та проєктного управління, яка структурує процес трансформації від довгострокових стратегічних цілей до коротко- та середньострокових проєктних циклів. Модель забезпечує вертикальну та горизонтальну узгодженість в організації шляхом поєднання стратегічних цілей, стратегічних ініціатив, структури портфеля проєктів, окремих проєктів і вимірюваних результатів діяльності. Така ієрархічна конфігурація забезпечує безперервний зворотний зв'язок між виконанням і формуванням стратегії, посилюючи механізми організаційного навчання.

Показано, що комплексне застосування управління портфелем проєктів (PPM), методологій Agile і Scrum, а також концепції динамічних здатностей становить теоретичну та практичну основу сучасної адаптивної парадигми управління. Ця парадигма характеризується високою чутливістю до змін, ітеративністю прийняття рішень і безперервною перебудовою організаційних ресурсів. Інтеграція цих підходів сприяє переходу від статичного стратегічного планування до динамічних систем стратегічного управління, що постійно еволюціонують і здатні підтримувати конкурентні переваги в умовах високої

невизначеності та складності.

Ключові слова: стратегічне управління, проєкт, проєктний менеджмент, ефективність, проєктне портфельне управління, стратегічна гнучкість, адаптивність, конкурентоспроможність, адаптація, креативізація, інтеграційний потенціал